

அறிவு நுட்பம்

பாலையூரில் காளியப்பன் என்ற முரடன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் பொது அறிவு என்பதே கிடையாது. அவனுக்குத் தெரிந்தது, எல்லாரிடமும் வம்புச்சண்டைக்குச் செல்வது, அடிப்பது, உதைப்பது. இதுதான் அவனது வழக்கமாக இருந்தது.

அவனைத் திருத்த அவ்வூர்ப் பெரியவர்கள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முடியவில்லை. அதனால், அவ்வூர் மக்கள் அனைவரும் அவனை வெறுத்தனர். அவன் ஊரில் இருக்கும்வரை, நம்மால் நிம்மதியாக வாழ முடியாது என்பதனை உணர்ந்து கொண்டனர்.

ஊர் மக்கள் காளியப்பனுக்குத் தெரியாமல் ஒன்றுகூடி, அவனைப்பற்றி அரசு அலுவலர்களிடம் புகார் செய்வதென முடிவு செய்தனர். காளியப்பனுக்கு எதிராகச் சாட்சி சொல்பவர் யாரும் இல்லாததனால், அவனுக்குத் தண்டனையும் வாங்கித்தர முடியாதெனக் கை விரித்துவிட்டனர்.

ஊரில் அறிவாளியாக இருந்த பெரியவர் ஒருவர், காளியப்பன் கொட்டத்தை அடக்க ஒருவழியைச் சொன்னார். “இந்த முரடனை நம் உடல் வலிமையால் வெல்லமுடியாது; ஒரு சூழ்ச்சியைக் கையாண்டுதான் இவனைத் திருத்துதல் வேண்டும்; நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். இந்தப் போக்கிரியினால் ஏற்படும் தொல்லை நீங்கிவிடும்” என்றார்.

எப்படியோ காளியப்பனின் தொல்லை தீர்ந்தால் சரியென இருந்த மக்கள், பெரியவரின் எண்ணத்தைச் செயல்படுத்துவதாக வாக்களித்தனர். அதன்படி திட்டம் தீட்டிச் செயல்படுத்தப்பட்டது.

ஒருநாள், காளியப்பன் வெளியூருக்குச் சென்றுவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது, அவனுக்கு எதிரே வந்த சிறுவன் ஒருவன், “என்ன அண்ணே, உடம்புக்கு ஒன்னும் முடியலையா, முகமெல்லாம் ஒரு மாதிரியா இருக்கே” என்று வருத்தத்துடன் கேட்டான்.

காளியப்பனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “என்னடா, என் உடம்பைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாதா? உனக்குக் கண் சரியாகத் தெரியவில்லையென நினைக்கிறேன்” என்று கூறினான். காளியப்பன் சற்றுத்தொலைவு சென்றிருப்பான்; வேறொரு மனிதன் அவனைப் பார்த்து, “என்னப்பா, கண்ணுக்குக் கீழே ஒரே கருவளையமாக இருக்கிறது; உடம்பு வேறு இளைத்திருக்கிறது; உனக்கு ஏதோ நோய் வந்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

காளியப்பன் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தான். “இவர்களுக்கெல்லாம் என்னவாயிற்று? முதலில் ஒரு சிறுவன் நம் உடம்பைப்பற்றி விசாரித்தான். இவனும் ஏதோ சொல்கிறானே. எனக்கு

நோய் எதுவும் வந்ததுபோல் தெரியவில்லையே” என்று சிந்தனை செய்தபடி சென்றான். இன்னும் சற்றுத்தொலைவு சென்றதும் எதிரே வந்த முதியவர் ஒருவர், காளியப்பனைத் தடுத்து நிறுத்தி உற்றுப் பார்த்தார். ‘ஏம்பா, உன்னைப் பார்த்தால் ஏதோ பெரிய நோய் வந்ததுபோல் தெரிகிறதே; உன் கையைக் கொடு தொட்டுப் பார்க்கிறேன்” என்று, அவன் கையைப் பிடித்தார்.

திடுக்கிட்ட அவர், “என்ன தம்பி, உன் உடம்பு கொதியாய்க் கொதிக்கிறதே; இப்படிக்கடுமையான காய்ச்சல் அடிக்கும்போது வெளியே சுற்றலாமா ? உடனே போய் வைத்தியரைப் பார்; நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொள்” என்றார்.

பெரியவர் தம் வழியே சென்றார்.

காளியப்பன் இப்பொழுது முற்றிலும் குழம்பிப் போனான். தன்னைத்தானே தொட்டுப்பார்த்துக் கொண்டான்.

அவன் உடல் சடுவதுபோல் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவனுக்குப் படபடப்பாக இருந்தது. அவன் தட்டுத்தடுமாறிக் கொண்டு வீட்டை அடைந்தான்.

காளியப்பன் வீடு சென்றதும் அவனுக்கு உண்மையிலேயே காய்ச்சல் வந்துவிட்டது; கட்டிலில் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டான்.

ஊர்க்காரர்கள் எல்லாம் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். “எப்படி இருந்தவன், இப்படி ஆகிவிட்டானே, இவனுக்கு ஏதோ கொடிய நோய் வந்திருக்கும் போலிருக்கிறதே. மருத்துவம் பார்க்காவிட்டால், இவன் உயிர் பிழைக்கமாட்டான்” என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஊர்மக்கள் பேசியதனைக் கேட்ட காளியப்பனுக்குப் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. சுற்றியிருந்த மக்களைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுத் “தயவுசெய்து நல்ல மருத்துவர் ஒருவரை அழைத்து வந்து, என் உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று கதறினான்.

ஊர்மக்கள் தங்களுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு, அவர்கள் முன்பே சொல்லி வைத்திருந்த மருத்துவரைக் காளியப்பன் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார்கள். மருத்துவரும் காளியப்பனைச் சோதனை செய்து பார்த்துவிட்டு உதட்டைப் பிதுக்கினார். “தம்பி, உனக்கு வந்திருப்பது எவராலும் தீர்க்க முடியாத நோய்; இந்த நோய்க்கு மருந்தே இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை; நீ கொஞ்ச நாளில் இறந்துவிடுவாய். அதனால், நீ விரும்புவதனை எல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டு இறைவனை வேண்டிக்கொண்டிரு; இதனைத்தவிர வேறு வழியில்லை” என்றார்.

காளியப்பனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. அவன் கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாகக் கொட்டியது. எந்தவிதக் காரணமும் இல்லாமல் தனக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட நோய் வரவேண்டும் எனச் சிந்தித்தான். ஊர் மக்களைக் கொடுமைப்படுத்தியதன் காரணமாகத்தான், அவர்களின் தீயசொற்களால்தான் தனக்கு இந்த நோய் வந்திருக்க வேண்டுமென நினைத்தான்.

அவன் உள்ளம் கடவுளை வேண்டியது. “ஒருவேளை நான் உயிர் பிழைத்து எழுந்து விட்டால், யாருக்கும் தொல்லை தரமாட்டேன்” என்று முடிவுசெய்து கொண்டான்; என்றாலும், தன் உயிரைக் காக்க மருந்தே இல்லை என்று மருத்துவர் கூறியதனைக் கேட்டு அழத் தொடங்கிவிட்டான்.

நான்கு நாளுக்குள் மூச்சுப்பேச்சு இல்லாமல் காளியப்பன் படுக்கையில் கிடந்தான். ஊர்மக்கள் கூடிக்கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். “எப்படியோ ஒரு படுபாவி ஒழிந்தான். இனிமேல், நம் ஊருக்கு நல்ல காலம்தான்” என மகிழ்ச்சியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

காளியப்பனுக்கு ஊர்மக்கள் பேசிக்கொள்வது மயக்கநிலையிலும் கேட்கவே செய்தது. அவன், தட்டுத்தடுமாறிப் படுக்கையைவிட்டு எழுந்தான். அவர்களைப் பார்த்து, “ஐயா, நீங்கள் பேசியதனை எல்லாம் கேட்டேன். நான் உங்களுக்கு எவ்வளவு தொல்லை கொடுத்து இருக்கிறேன் என்பது இப்பொழுதுதான் புரிகிறது. நான் மனந்திருந்திவிட்டேன். இனிமேல், யாருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்யமாட்டேன். என்னை எல்லாரும் மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றான்.

ஊர் மக்கள் பெரியவரின் அறிவுநுட்பம் கைகூடியதனை எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். எப்படியோ ஒரு போக்கிரியின் தொல்லையிலிருந்து தங்கள் ஊர் விடுபட்டதனையும், முரடன் மனந்திருந்தியதனையும் எண்ணி, மக்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

நன்றி : ஓவியர் ராம்கி, கிராமியக் கதைகள்.

மாதிரி வினா

கட்டுரை வினா

காளியப்பனின் மனமாற்றத்திற்கான காரணங்களைக் கட்டுரையாக எழுதுக.